

Vader en moeder in huis? Liever niet

Zes op de tien Belgen willen niet dat ouders bij hen inwonen

woensdag 13 april 2011, 05u00 Lotte Debrouwere

★ AANRADEN 16

© Pol De Wilde - Corelio

BRUSSEL - Zes op de tien Belgen willen niet dat hun hulpbehoevende of zieke ouder bij hen komt inwonen. 'Maar dat betekent niet dat we niet meer voor hen willen zorgen', zeggen experts.

Van onze redactrice

Liefst 61procent van de Belgen haalt zijn zieke of hulpbehoevende ouder liever niet in huis. Vooral veertigplussers en samenwonenden zijn er niet voor gewonnen. Iets minder dan 60procent vindt bovendien dat je je ouders niet financieel moet steunen als ze hulpbehoevend zijn. Dat blijkt uit een verzorgingsenquête van de verzekeraar Delta Lloyd en wordt bevestigd door cijfers van de studiedienst van de Vlaamse regering. In 1990 waren er nog 20.000 inwonende 80-plussers, een kleine twintig jaar later is dat aantal al gehalveerd.

Geen sociale druk

'Kinderen wonen steeds minder dicht bij hun ouders', zegt Anja Declercq, docent sociologie aan de KULeuven. 'Om hun ouders dan bij hen te laten inwonen, moeten ofwel de ouders ofwel zij verhuizen. Dat zien beide partijen niet zitten.' Ook de werkomstandigheden zijn veranderd. 'Iemand die hulpbehoevend is, moet vaak verzorgd worden. Dat is niet makkelijk als zowel de man als vrouw werkt.'

'Absoluut niet', zegt Declercq. 'Uit onderzoek blijkt dat 95procent van de Vlamingen wel degelijk op de één of andere manier voor zijn ouders wil zorgen.' Dat gebeurt dan vanop afstand.

'In het weekend gaan de kinderen naar hun ouders, in de week organiseren ze vooral de externe hulp: de verpleegsters die langskomen, de maaltijden van hun ouders, enzovoort. Dan zoeken zij bijvoorbeeld een goeie traiteur die hen eten brengt.'

Stress

Het blijkt ook niet altijd goed te zijn om vader of moeder in huis te halen. 'Het inwonen kan er wel toe leiden dat de ouder zich minder eenzaam voelt, maar het kan ook veel stress veroorzaken', zegt Benedicte De Kokere van de Hogeschool Gent.

Zij onderzocht de beleving van de 'mantelzorg', mensen die voor hun geliefden zorgen. 'De grens tussen huis en ziekenhuis wordt heel klein. Je krijgt vaak verpleegsters over de vloer en je verliest je privacy. Je huiskamer is niet echt je huiskamer meer, zeker als er een ziekenbed staat. Je moet ook alles goed coördineren en je voelt je vaak schuldig omdat je er niet altijd kan zijn voor je ouders.' Om nog maar te zwijgen van het feit dat kinderen en ouders naar verschillende tv-programma's willen kijken of andere ideeën hebben over de opvoeding van de kleinkinderen.

Het fenomeen kangoeroewonen, waarbij het huis in twee aparte woningen wordt verdeeld, kan een oplossing zijn. 'Maar dan moet je wel de financiële middelen hebben om je woning te verbouwen', aldus Declercq. 'En je blijft zitten met het feit dat je gaat werken en er dan ook niet kan zijn voor je vader of moeder.'

Maar je echt schuldig voelen omdat je pa of ma niet in huis haalt, hoeft niet altijd. 'Ook ouders zijn veel meer op hun privacy gesteld dan vroeger. Zij vinden het niet altijd erg dat ze niet bij hun kinderen inwonen. De tijden zijn veranderd en dat is niet noodzakelijk slechter.'